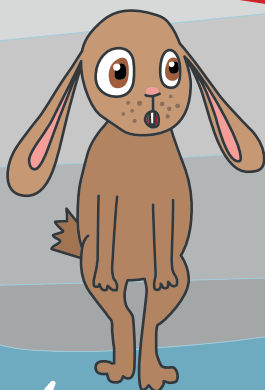

ZVĚŘINA – MASO, KTERÉ SI MUSÍME ULOVIT

Bez slaniny by bylo maso suché.

MOJE STEHÝNKA?
NEDÁM!

ZAJEČÍ STEHNA NA ZELENINĚ

Ingredience (na dvě porce)

2 ks zaječích stehen

kousek slaniny

1 mrkev

1 petržel

kousek čerstvého celeru

sušený tymián

čerstvý rozmarýn

sůl

olivový olej

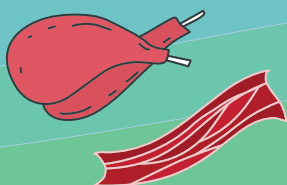
1 trs cherry rajčátek

brambory

Zeleninu nakrájíme na kousky.

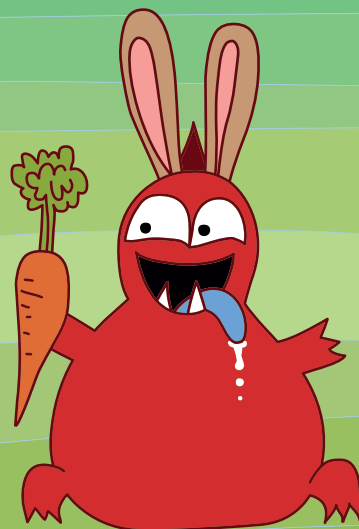
Stačí dvě tři snítky.

Můžeme je uvařit nebo opéct.

JAK NA TO?

1. Stehna omyjeme a lehce několikrát nařízneme. Do otvorů vložíme drobné hranolky slaniny, aby maso nebylo suché.
2. Na drobná kolečka nakrájíme mrkev, petržel a celer. Připravíme si pekáč a vložíme do něj alobal. Na alobal položíme zaječí stehna, osolíme, posypeme nakrájenou zeleninou, přidáme špetku tymiánu a dvě větvičky čerstvého rozmarýnu. Pokapeme olivovým olejem a z horní strany dáme opět alobal. Troubu rozehrějeme na 200 stupňů a pečeme 20 – 30 minut.
3. Po půlhodině sundáme horní alobal, do pekáče přidáme omytá cherry rajčátka a ještě cca 10 minut pečeme.
4. Z pekáče vyjmeme rajčátka, na talíř servírujeme zajíce se zeleninou, rajčátka použijeme jako ozdobu.
5. Podáváme s vařenými nebo opečenými bramborami.

KDE SE VZALA, TU SE VZALA... *informace pro zvědavé lovce*

Lovit zvěř se člověk naučil už v pravěku. To, co ulovil, dovedl dokonale využít. Z kůže uloveného zvířete si šil oblečení, z kostí vyráběl nástroje a maso si upekl na ohni.

Jenže pak si člověk zvířata ochočil, choval si je doma v chlívků a lovit v lese už nemusel.

Nemusel, ale lovil. Zvířata volně žijící v lese, třeba jeleny, divočáky, zajíce nebo bažanty, lovili s oblibou šlechtici. Nejen proto, že lovy a hony byly jejich oblíbenou zábavou, ale také proto, že pokrmů ze zvěřiny nesměly chybět na žádné slavnostní hostině.

Vždycky jsem se chtěl prohánět po lese na koni jako princ.

Lovy, které znáš z pohádek, nebyly v dávné historii v českých zemích běžné, ale ve středověku se u nás rozšířily díky hraběti Františku Antonínu Šporkovi, který u nás dokonce založil lovecký Řád Svatého Huberta.

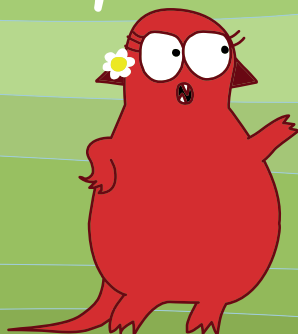
Hubert byl jeho lovecký pes?

Svatý Hubert je patronem myslivosti a Řád Svatého Huberta zavazoval všechny lovce, aby ctili zákony přírody a dodržovali tradice lovu. Dodnes myslivci vycházejí z jeho odkazu, ale řídí se spíš mysliveckým zákonem, který určuje, v jakém období a jakým způsobem je povoleno lovit lesní zvěř.

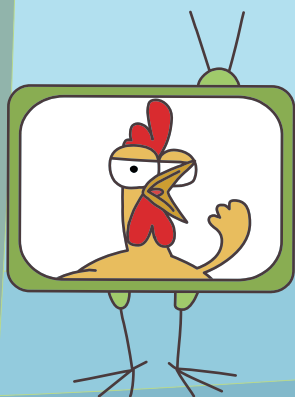
No jinak by to u nás v lese vypadalo jako na Divokém západě.

V našich lesích se loví zvěř srstnatá, to jsou zvířata, která mají srst. Kromě zajíců k nim patří třeba i jelen, muflon, kamzík nebo divočák. Další skupinu tvoří všichni ptáci, kteří mají peří, to je zvěř pernatá.

Jasně, v lese žije bažant, koroptev a tetřev. Těch je asi nejvíc, ale k pernaté zvěřině patří i divoké kachny a husy, vodní sluky nebo křepelky.

ZPRÁVY Z BEDNY

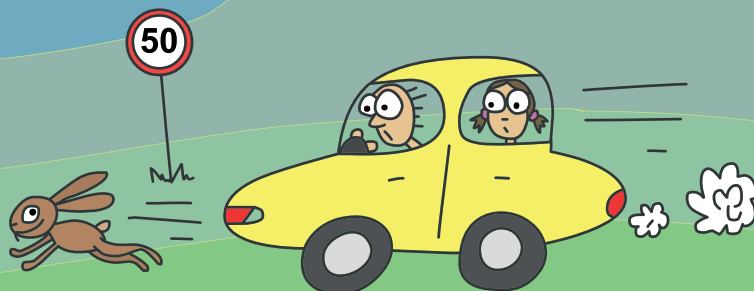
Od naší Edny

SPÁRKATÍ – ZVĚŘINA S KOPÝTKY

Myslivci někdy říkají, že jdou lovit zvěř spárkatou. Znamená to, že se chystají na jeleny, daňky, srnce, muflony, nebo na divoké prase. Spárky jsou totiž dobře vyvinuté třetí a čtvrté prsty, které mají tato zvířata krytá rohovitými kopýtky.

ZAJÍC REKORDMAN

Zajíc je pověstný rychlým během. Dokáže utíkat rychlostí až 70 km/h. Kdyby takhle rychle běžel přes vesnici, mohl by dostat pokutu, protože auta mohou jet v obci nejvýše padesátikilometrovou rychlostí. Zajíc má zadní nohy delší než přední, proto se mu nejlépe prchá do kopce, z prudkého svahu je to horší. Také dobře skáče. Do dálky až 4 metry a do výšky skočí asi metr. V nouzi se odváží i do vody a znamenitě plave.

SPÁREK - KOPÝTKO

„ZAJÍČEK V SVÉ JAMCE SEDÍ SÁM...“

Zajíc si nehrabe nory, ale dělá si prohlubeniny, tedy jamky v trávě nebo pod křovím. Je to samotář, s výjimkou období, kdy se stará o mladé, žije sám. Najdete-li malého opuštěného zajíčka, nesnažte se jej zachránit. Většina těchto mláďat jen spokojeně vyčkává příchodu samice, která se vždy zdržuje někde v okolí, ale mláďata chodí pravidelně krmit. Mláďata leží nehybně v hnízdě a nesnaží se před lidmi utéci. Pokud takového mládě objevíme – nikdy na něj nesaháme, nepouštíme k němu psa a místo urychleně opustíme!

NESAHEJ NA MĚ!
MAMINKA JE
NEDALEKO!

SLYŠEL JSEM, ŽE ZVĚŘINA
SI MUSÍ POLEŽET.

ZVĚŘINA SE MUSÍ ODLEŽET, TY CHYTRÁKU.
ČERSTVÉ MASO BY BYLO PŘÍLIŠ TUHÉ, ODLEŽELÉ
MASO JE CHUTNĚJŠÍ, NĚKDY SE NAKLÁDÁ DO
RŮZNÝCH NÁLEVŮ A MARINÁD.
ŘÍKÁ SE JIM MOŘIDLA.

TY MĚ UMOŘÍŠ TĚMI CHYTRÝMI ŘEČMI.
KAM NA TO CHODÍŠ? DO LESA?

DO KUCHYNĚ, TY DUTÁ HLAVO. PROTOŽE
MÁ ZVĚŘINA MÁLO TUKU, MUSÍ SE VŽDY
PÉCT V NÁDOBĚ S POKLICÍ,
ABY SE MASO NEVYSUSILO.

SUŠÍ SE JENOM PRÁDLO NEBO SENO,
TO DÁ ROZUM.

NO TY MÁŠ ROZUMU ZA DVA!

TO JE JÍZDA!!!

JAK PYŠNÝ ZAJÍC FERDA ZÁVODIL SE ŠNEKEM

Zajíc Ferda, který bydlel v nejvyšší jamce pod lesem, byl ten nejrychlejší, ale také nejpyšnější zajíc z celého polesí. Pořád se vychloubal, jak umí rychle běhat, a s každým chtěl závodit. Jednou potká šneka a hned spustí: „Ty mrňousku, nechceš si se mnou dát závod?“ Šnek vystrčil růžky, rozhlédl se kolem sebe, změřil si zajíce svými čtyřma očima a pravil: „Pročpak ne?“ Jako cíl si určili břeh nedalekého potůčku. „Tři, dva, jedna, start!“ odpočítával zajíc, než se dal do běhu. Jenže když se sklonil ke startu, šnek se nepozorovaně přilepil na samou špičku jeho ucha. Zajíc vyrazil jako vítr a za okamžik byl v cíli, kde se začal rychle otáčet, aby se podíval, kde je šnek a zda běží za ním. Při tom otáčení zavadil uchem o keř a šnek se pustil. „Budeš tu brzy, ty loudale?“ volal pobaveně zajíc Ferda. „Ale já už jsem tady,“ odvětil šnek. Asi čtvrt hodiny! Z dlouhé chvíle už jsem si uklidil domeček.“ Ferda nevěřil svým očím. Jak byl pyšný a zahleděný do sebe, vůbec šnekovu lest nepozoroval. Ale všechna zvířátka, která závod sledovala z lesa, se zajícovi smála, až se za břicho popadala. Ferda zahanbeně sklopil uši a příště už se raději s nikým nesázel. Ani s loudavým šnekem.